

Este Ajunul Crăciunului. Luna strălucește veselă, iar zăpada cade lin pe câmpii, pe copaci și pe carusele. Departe, în oraș, sclipesc luminițele pomilor de Crăciun împodobiți. Iar cine își „ciulește” nasul poate simți în aer un iz de fursecuri cu scorțișoară.

În parcul de distracții este liniște. Azi nu sunt vizitatori, porțile sunt închise, iar luminile stinse. Crăciunul este sărbătorit numai de partea cealaltă a gardului parcului.

Emil, mică locomotivă, privește zăpada cum cade și clipește din farurile sale.

— Ce frumos ar fi dacă aș sărbători și eu odată cu adevărat Crăciunul, se entuziasmează el. Sau... și mai bine, dacă m-aș întâlni — măcar o dată în viață — cu Moș Crăciun!

Emil oftează. Ce păcat că nu-și poate părăsi șinele lui din parc!

— Vă rog, îmi povestiți și mie despre Crăciun? se roagă Emil.

— Din nou? oftează iepurașul Hugo, iar bufnița Ella își dă ochii peste cap. Dar ți-am povestit anul trecut. Și cel de dinainte și cel de dinaintea lui!

— Nu face nimic. Vă rog!

— Ei bine, acceptă Ella umflându-se în pene. Crăciunul este sărbătoarea *luminilor*. Ele strălucesc peste tot, în tot orașul. În afara luminilor însă nu e nimic de văzut. Oamenii rămân cu toții în casele lor. Cred că de Crăciun este chiar interzis să ieși din casă!

– Cum așa? întrebă uimită mica locomotivă.

– Nu știi cum așa, răspunde Ella ridicând din aripi. Oamenii stau, pur și simplu, acasă. De aceea fac înainte atât de multe cumpărături, pentru că de sărbători nu mai ies din case.

– Ella, asta e o prostie. O mare prostie! protestează Hugo clătinând din cap, iar urechile lui iepurești se bălăngăne înapoi și-ncolo. Crăciunul nu e sărbătoarea *luminilor*, ci sărbătoarea *colindelor*! De Crăciun trebuie să cânte toți. Mereu. Și atunci când nu cântă trebuie să mănânce. Tot felul de bunătăți, din care, desigur, mănâncă prea mult. Atât de mult, încât seara nu se mai poate mișca nimeni. Acesta e motivul pentru care nimeni nu iese din casă de Crăciun. Oamenii sunt, pur și simplu, prea îndopați.

